

Майстер порадник

Олег Паламарчук

У невеличкому містечку, яке розташувалося біля вузьенької річечки, поселився новий житель, котрий назвався майстром. Ніхто не знав його фаху, але куди б не заходив цей чоловік, скрізь давав поради.

Заглянув у майстерню до коваля — застеріг його:

— Ти перетримуєш залізо у вогні, від чого воно робиться крихким. І гартувати слід у маслі, а не у воді. — Й професіонально додавав:

— Куй залізо, поки гаряче!

— Не знаю, — невдоволено бурмотів коваль. — Роблю, як мене батько вчив. — І продовжував працювати по-своєму.

Кравцеві новий майстер тлумачив, як потрібно шити камзол, нагадуючи йому: "Сім раз відміряй, а раз відріж!" Шевцеві показував, як прибивати підешви. Теслі зауважив, що той неправильно тримає сокиру і рубає не з руки. Часто приходив до людей і починав у самий розпал роботи:

— Невірно! Треба ось так... Треба по-іншому, а не так, як ви звикли!

На це йому відповідали: "Не вчи рибу плавати! Як уміємо — так і робимо!"

Пройшов деякий час. Стопталися чоботи у нашого майстра. Звернувся він до шевця:

— Е-е, брате, — посміхнувся той, — я ж тобі і в підметки не годжусь, не буду перед тобою соромитися — сам ший взуванку.

Треба було замок на двері викувати, то подався майстер до кузні.

— Ні, — похитав головою коваль, — у мене залізо крихке, не для тебе.

Кравець відмовився пошити йому нові штани, тесля — вистругати дошки, пекар — і той не дав хліба.

Повернувся додому наш майстер, зажурився. Бо він тільки і вмів, що давати нікому не потрібні поради.